

Een | 66 uur, 52 minuten

Schunnige graffiti.

Ingegooide ruiten.

Het logo van de Mensenclub, met waarschuwende teksten eraan dat de freaks moesten oprotten.

Een eind verderop in de straat, zo ver weg dat Sam geen zin had om erachteraan te gaan, een stel kinderen van een jaar of tien, misschien nog niet eens. Nauwelijks zichtbaar in het nepmaanlicht. Silhouetten. Kinderen die een fles aan elkaar doorgaven en wankelend grote slokken namen.

Overall gras. Onkruid dat zich door scheuren en kieren tussen de straatstenen omhoog worstelde. Afval: chipszakken, sixpack-ringen, plastic zakken, flarden papier, kledingstukken, losse schoenen, hamburgerverpakkingen, kapot speelgoed, gebroken flessen en gedeukte blikjes – alles wat je niet kon eten – in willekeurige, kleurige hopen. Het waren wrange herinneringen aan betere tijden.

Duisternis, zo zwart dat je vroeger diep de wildernis in had moeten trekken om iets te ervaren wat ook maar enigszins in de buurt kwam.

Nergens een straatlantaarn of een verandalichtje aan. Geen stroom. Misschien wel nooit meer.

Niemand verspilde nog batterijen. Ook die waren uiterst schaars.

En er waren maar weinig kinderen die kaarsen aanstaken of afvalvuurtjes probeerden te stoken. Niet na de brand die drie huizen in de as had gelegd en waarbij één jongen zo zwaargewond was

geraakt dat Lana, de Genezer, een halve dag nodig had gehad om hem te redden.

Geen waterdruk. Er kwam niets uit de brandkranen. Ze hadden niets om het vuur mee te bestrijden, je kon het alleen maar laten branden en zorgen dat het jou niet te pakken kreeg.

Perdido Beach, Californië.

Of wat vroeger tenminste Californië was geweest.

Nu was het Perdido Beach, de FAKZ. Waar, wat en waarom dat dan ook mocht zijn.

Sam had een gave waarmee hij licht kon maken. Hij kon het in dodelijke stralen uit zijn handen laten schieten. En hij kon bolletjes licht produceren die niet uitgingen en als lampjes in de lucht bleven hangen. Zijn eigen toverlantaarn.

Maar lang niet iedereen zat op Sams lichtjes te wachten, die door de kinderen Samzonnen werden genoemd. Zil Sperry, de leider van de Mensenclub, had zijn volgelingen verboden om de lichtbolletjes aan te nemen. De meeste normalo's gehoorzaamden hem. En sommige freaks wilden liever ook geen knipperend uithangbord dat aangaf wie en wat ze waren.

De angst verspreidde zich snel. Als een ziekte die van het ene kind op het andere oversprong.

Iedereen zat in het donker, bang. Altijd bang.

Sam was in het oostelijke deel van de stad, het gevaarlijke deel, het deel dat Zil tot verboden terrein voor de freaks had verklaard. En nu moest Sam zijn gezicht laten zien, om het zo maar te zeggen, om te bewijzen dat hij nog altijd de baas was. Om te laten merken dat hij zich niet liet intimideren door Zils angstzaaijerij.

Dat hadden de kinderen nodig. Ze moesten zien dat er nog steeds iemand was die hen zou beschermen. En die iemand was hij.

Hij had zich tegen die rol verzet, maar op de een of andere manier kwam hij er niet onderuit. En hij was vastbesloten om zich er nu ook echt naar te gedragen. Elke keer dat hij even verslaptte, als hij zijn aandacht er even niet bij had, een ander leven probeerde te leiden, gebeurde er iets verschrikkelijks.

En daarom liep hij nu om twee uur 's nachts over straat en was hij op alles voorbereid. Je wist maar nooit.

Sam liep vlak bij het strand. Er was natuurlijk geen branding. Niet meer. Geen weersveranderingen. Geen hoge golven die over de Grote Oceaan rolden om zich vervolgens in enorme schuimregens op de stranden van Perdido te storten.

De branding was een zacht gefluister geworden. *Ssst. Ssst. Ssst.* Beter dan niets. Maar niet veel beter.

Hij was op weg naar het Kliftothel, waar Lana momenteel woonde. Háár had Zil met rust gelaten. Freak of niet: iedereen had respect voor de Genezer.

Het Kliftothel stond recht tegen de FAKZ-muur aan, de grens van het gebied dat onder Sams verantwoordelijkheid viel, het laatste deel van zijn ronde.

Er kwam iemand op hem af gelopen. Hij vreesde het ergste en verstijfde. Hij was ervan overtuigd dat Zil het helemaal niet erg zou vinden als Sam dood zou gaan. En Caine, zijn halfbroer, die ook nog steeds ergens rondhing, ook niet. Caine had hem geholpen in het gevecht tegen de gaiaphage en Drake Merwin de psychopaat. Maar Sam was heus niet zo stom om te denken dat Caine veranderd was. Als Caine nog leefde, zouden ze elkaar ongetwijfeld weer tegenkomen.

En Joost mocht weten welke menselijke of onmenselijke verschrikkingen zich nog meer ophielden in de vervagende nacht. In de donkere bergen, de zwarte grotten, de woestijn, het bos in het noorden. De veel te kalme zee.

De FAKZ verslaptte nooit.

Maar dit leek een heel gewoon meisje te zijn.

'Ik ben het maar, Sinder,' zei een stem, en Sam ontspande zich.

'Alles goed, Sinder? Is 't niet een beetje laat voor jou?'

Sinder was een lief gothic meisje dat erin geslaagd was zich grotendeels buiten de oorlogen en ruzies te houden die er in de FAKZ tussen alle verschillende groepen woedden.

'Ik ben blij dat ik je tegenkom,' zei Sinder. Ze had een stalen pijp in haar hand, die ze aan één kant omwikkeld had met *duct tape* om

hem stevig vast te kunnen houden. Niemand ging ongewapend de straat op, zeker 's nachts niet.

'Alles oké? Nog gegeten?'

Dat was de standaardbegroeting geworden. Niet: 'Hoe gaat-ie?', maar: 'Nog gegeten?'

'Ja, we redden het wel,' zei Sinder. Door haar lijkleke huid zag ze er heel jong en kwetsbaar uit, hoewel ze door de pijp, haar zwarte nagels en het keukenmes in haar riem natuurlijk ook weer niet al te schattig overkwam.

'Moet je horen, Sam. Ik ben normaal gesproken heus geen verlikker of zo,' zei Sinder ongemakkelijk.

'Dat weet ik,' zei hij. Hij wachtte af.

'Het gaat over Orsay,' zei Sinder met een schuldbewuste blik over haar schouder. 'Ik praat wel eens met haar. Ze is over het algemeen best wel cool. Interessant, zeg maar.'

'Zeker.'

'Over het algemeen.'

'Hm.'

'Maar misschien ook wel een beetje raar, zeg maar.' Sinder trok een wrange grimas. 'Moet je horen wie het zegt.'

Sam wachtte. Verderop in de straat hoorde hij een glazen fles kapotvallen, gevolgd door een schrill gegiechel. De kinderen gooiden hun lege drankfles weg. Een poosje terug was er een jongen, k.B., dood gevonden met een fles wodka in zijn hand.

'Maar goed, Orsay is bij de muur.'

'Bij de muur?'

'Op het strand, bij de muur. Ze is... ze denkt... Ga nou maar gewoon even met haar praten, oké? Als je maar niet zegt dat je het van mij gehoord hebt. Goed?'

'Zit ze daar nu? Het is twee uur 's nachts!'

'Dan doen ze het. Ze willen niet dat Zil of... of jij, denk ik... ze lastig komen vallen. Ken je die plek waar de muur van Kliftop naar het strand loopt? Met die rotsen? Daar zit ze. Niet in haar eentje, er zijn ook andere kinderen bij.'

Sam voelde een onaangename rilling over zijn rug lopen. Hij

had de afgelopen maanden vrij goede voelsprietten voor problemen ontwikkeld. En dit voelde niet goed.

‘Goed, ik ga wel even kijken.’

‘Oké. Cool.’

‘Trusten, Sinder. Hou je taai.’

Hij ging in zijn eentje verder en vroeg zich af wat hem nu weer voor raars of gevaarlijks te wachten stond. Hij liep de heuvel op, langs het Kliftop. Keek even omhoog naar Lana’s balkon.

Lana’s labrador Patrick had hem blijkbaar gehoord, want hij stootte een kort, waarschuwend geblaf uit.

‘Ik ben het maar, Patrick,’ zei Sam.

Er waren niet veel honden en katten meer over in de FAKZ. De enige reden waarom Patrick niet in de pot was beland, was dat hij de hond van de Genezer was.

Sam keek vanaf de klif naar beneden en meende meerdere mensen te onderscheiden op de rotsen in de branding die eigenlijk geen branding was. Het waren grote rotsen, die vroeger, toen Sam en Quinn daar altijd met hun surfplanken op die ene hoge golf hadden liggen wachten, gevaarlijk waren geweest.

Sam had geen licht nodig om over de rotsen naar beneden te klauteren. Hij kon het met zijn ogen dicht. Vroeger had hij het zelfs gedaan met al zijn surfspullen op zijn rug.

Toen hij op het zand stond, hoorde hij zachte stemmen. Iemand praatte. Iemand anders huilde.

De FAKZ-muur, de ondoordringbare, waterdichte, bizarre barrière die de FAKZ afbakende, straalde een haast onzichtbare gloed uit. Het was eigenlijk niet eens een gloed; de muur wekte bijna de illusie doorschijnend te zijn. Grijs en vlak.

Er brandde een kampvuurtje op het strand dat een zwak oranje licht over een kleine kring van zand, rotsen en water wierp.

Niemand had in de gaten dat Sam eraan kwam, waardoor hij rustig kon kijken naar het groepje kinderen dat rond het vuur zat: Francis, Sigaar, D-Con, een paar anderen en Orsay.

‘Ik heb iets gezien...’ begon Orsay.

‘Hoe zit het nou met m’n moeder?’ riep iemand uit.

Orsay stak in een kalmerend gebaar haar hand op. 'Rustig. Ik zal mijn best doen om met jullie dierbaren in contact te komen.'

'Ze is geen mobiele telefoon,' snauwde het donkere meisje dat naast Orsay zat. 'Het is heel moeilijk voor de Profetes om contact met de muur te maken. Jaag haar niet zo op. En luister naar wat ze zegt.'

Sam tuurde in het donker, maar hij zag in het flakkerende licht van het vuur niet zo gauw wie het donkerharige meisje was. Een vriendin van Orsay? Sam had eigenlijk gedacht dat hij alle kinderen in de FAKZ wel kende.

'Toe maar, Profetes,' zei het donkerharige meisje.

'Dank je, Nerezza,' zei Orsay.

Vol verbazing schudde Sam zijn hoofd. Hij had geen flauw idee gehad dat Orsay dit soort dingen deed, en hij was al helemaal niet op de hoogte geweest van de manager die ze tegenwoordig blijkbaar had. Hij herkende haar niet, die Nerezza.

'Ik heb iets gezien...' begon Orsay opnieuw, en haar stem stierf weg alsof ze verwachtte dat ze weer onderbroken zou worden. 'Een visioen.'

Dat veroorzaakte geroezemoes. Of misschien was het slechts het zachte geklots van het water op het strand.

'In mijn visioen zag ik alle kinderen van de FAKZ, de oudere kinderen en ook de kleintjes. Ik zag hoe ze boven op de klif stonden.'

Iedereen keek omhoog naar de klif. Sam dook in elkaar, maar voelde zich meteen een beetje stom: ze konden hem in het donker niet zien.

'De kinderen van de FAKZ, de gevangenen van de FAKZ, staarden naar de ondergaande zon. O, wat een prachtige zonsondergang. Zo rood en stralend als je nog nooit hebt gezien.' Ze leek gehypnotiseerd door haar eigen visioen. 'Wat een rode zonsondergang.'

Alle aandacht was weer op Orsay gericht. Het groepje toehoorders was muisstil.

'Een rode zonsondergang. De kinderen staarden allemaal naar die rode zon. Maar achter hen stond een duivel. Een demon.' Orsay kromp in elkaar alsof ze niet naar dat wezen kon kijken. 'Toen

beseften de kinderen dat al hun dierbaren zich met uitgestrekte armen in die rode zon bevonden. Moeders en vaders. Allemaal verbonden door hun verlangen en liefde. Ze wachtten vol spanning op het moment dat hun kinderen weer thuiskwamen.'

'Dank je wel, Profetes,' zei Nerezza.

'Ze wachten...,' zei Orsay. Ze hief haar hand en gebaarde wapperend naar de FAKZ-wand. 'Net achter de muur. Net achter de zonsondergang.'

Ze plofte neer als een marionet waarvan de touwtjes zijn doorgesneden. Heel even bleef ze met gebogen hoofd in elkaar gezakt zitten, haar handen met de handpalmen omhoog in haar schoot.

Maar toen kwam ze met een bibberig glimlachje weer overeind.

'Ik ben er klaar voor,' zei Orsay.

Ze zette haar hand tegen de FAKZ-muur. Sam kromp in elkaar. Hij wist uit ervaring hoe pijnlijk dat was – alsof je een blootgelegde elektriciteitskabel vastpakte. Er gebeurde verder niets, maar het voelde alsof het ontzettend gevaarlijk was.

Orsays smalle gezicht was vertrokken van pijn. Maar toen ze begon te praten klonk haar stem helder en rustig. Alsof ze een gedicht voordroeg.

'Ze droomt over je, Bradley,' zei Orsay.

Bradley was de echte naam van Sigaar.

'Ze droomt over je... Je bent in een pretpark en je durft niet in de achtbaan... Ze weet nog hoe dapper je probeerde te zijn... Je moeder mist je...'

Sigaar snuffte. Hij droeg een zelfgefabriceerd wapen, een plastic lichtzwaard waar hij dubbelzijdige scheermesjes in had gestoken. Zijn haar was met een elastiekje in een paardenstaart gebonden.

'Ze... ze weet dat je hier bent... Ze weet het... Ze wil dat je bij haar komt...'

'Dat gaat niet,' jammerde Sigaar en Orsays hulpje, wie dat dan ook mocht wezen, legde een troostende arm om zijn schouders.

'...als het zover is...,' zei Orsay.

'Wanneer dan?' snikte Sigaar.

'Ze droomt dat je binnenkort bij haar zult komen... Ze droomt

erover... Over drie dagen al, ze weet het, ze weet het zeker...' Orsays stem had een haast extatische, verrukte klank gekregen. 'Ze heeft het anderen ook zien doen.'

'Wat dan?' wilde Francis weten.

'...de anderen die teruggekomen zijn,' zei Orsay dromerig, alsof ze bijna in slaap viel. 'Ze heeft ze op tv gezien. De tweeling, die twee meisjes, Anna en Emma... Die heeft ze gezien... Ze geven interviews en zeggen...'

Orsay trok met een ruk haar hand weg van de muur, alsof ze nu pas merkte hoeveel pijn het deed.

Sam was nog steeds door niemand opgemerkt. Hij aarzelde. Hij moest eigenlijk uitzoeken wat hier aan de hand was. Maar het voelde raar, alsof hij een of ander heilig moment verstoorde. Alsof hij bij een kerkdienst naar binnen stormde.

Hij trok zich terug in de zwartste schaduwen van de rotswand, heel voorzichtig, om niet gehoord te worden boven het zachte *ssst... sst... sst...* van het water uit.

'Dat was het voor vanavond,' zei Orsay en ze liet haar hoofd hangen.

'Maar ik wil dat je over mijn vader vertelt,' drong D-Con aan. 'Je zei dat je vanavond mij zou doen. Ik ben aan de beurt!'

'Ze is moe,' zei Orsays hulpje beslist. 'Het is ontzettend zwaar voor haar, hoor!'

'Maar mijn vader probeert nu vast daar ergens met me te praten,' jammerde D-Con terwijl hij naar een bepaalde plek op de FAKZ-wand wees, alsof hij voor zich zag hoe zijn vader daar door matglas probeerde te turen. 'Hij staat vast precies aan de andere kant. Hij is vast...' Zijn stem stokte en hij kon niet verder praten, en nu trok Nerezza hem tegen zich aan om hem te troosten, net zoals ze bij Sigaar had gedaan.

'Ze wachten allemaal,' zei Orsay. 'Ze zijn er allemaal. Net achter de muur. Zo veel... zo veel...'

'Morgen zal de Profetes het nog een keer proberen,' zei het hulpje. Ze trok D-Con overeind. 'Hup, allemaal wegwezen nu. Vooruit. Weg!'

De groep stond onwillig op en Sam beseftte dat ze straks zijn kant op zouden komen. Het kampvuurtje stortte in elkaar en liet een vonkenregen de lucht in schieten.

Hij deed een stap achteruit en ging in een nis staan. Hij kende elke vierkante centimeter van dit strand en deze rotswand. Hij wachtte en keek hoe Francis, Sigaar, D-Con en de anderen het pad op klauterden en in de nacht verdwenen.

De zichtbaar uitgeputte Orsay stapte van haar rots af. Toen ze gearmd voorbijliepen, zodat het hulpje Orsay kon ondersteunen, bleef Orsay staan. Ze keek Sam recht aan, ook al wist hij dat ze hem niet kon zien.

‘Ik heb over haar gedroomd, Sam,’ zei Orsay. ‘Ik heb over haar gedroomd.’

Sams mond was droog en hij slikte moeizaam. Hij wilde het niet vragen, maar hij kon zich niet inhouden.

‘Over mijn moeder?’

‘Ze droomt over je... en ze zegt... ze zegt...’ Orsay zakte door haar benen en viel bijna op haar knieën, maar haar hulpje hield haar overeind.

‘Ze zegt... dat je hen moet laten gaan, Sam. Als het zover is, moet je hen laten gaan.’

‘Hè?’

‘Sam, er komt een moment waarop de wereld geen helden meer nodig zal hebben. En dan weet de ware held dat hij zich er niet meer mee moet bemoeien.’

Twée | 66 uur, 47 minuten

*Niet huilen, kindje, rustig maar,
doe je oogjes toe.
Als je straks weer wakker wordt
zijn alle lieve paardjes voor jou...*

Het was waarschijnlijk sowieso een mooi slaapliedje, dacht Derek. Ook als gewone mensen het zongen was het waarschijnlijk mooi. Misschien kregen mensen er dan ook wel tranen van in hun ogen.

Maar Dereks zus Jill was geen gewoon iemand.

Mooie liedjes konden je soms uit jezelf trekken en je meevoeren naar magische plekken. Maar als Jill zong deed het liedje er eigenlijk niet toe. Ze kon het telefoonboek zingen. Of een boodschappenlijstje. Als zij iets zong, ongeacht de tekst of de melodie, klonk het zo mooi, zo hartverscheurend prachtig, dat niemand er onaan gedaan naar kon luisteren.

Hij wilde slapen.

Hij wilde dat alle lieve paardjes voor hem waren.

Als zij zong, was dat het enige wat hij wilde. Het enige wat hij ooit gewild had.

Derek had alle ramen hermetisch gesloten. Want als Jill zong, bleef iedereen binnen gehoorsafstand staan luisteren. Ze konden er niets aan doen.

In eerste instantie hadden ze geen van beiden in de gaten gehad wat er aan de hand was. Jill was nog maar negen en ze had nooit